

MICHAELA KOUDELKOVÁ & ENSEMBLE OPERA DIVERSA

Čtveráčková (premiéra),
Górecki, Jacob, Panufnik, Rautavaara

22. 10. 2019 — 19.00

Sál Konventu Milosrdných bratří
Brno

PROGRAM

Henryk Górecki: *Trzy utwory w dawnym stylu pro smyčce* (1963) 9'

Andrzej Panufnik: *Landscape pro smyčce* (1962/1965) 8'

Petra Čtveráčková: *Quasi lontano pro zobcovou flétnu, harfu a smyčce*
(Premiéra, skladba na objednávku EOD) 9'

přestávka

Willem Wander van Nieuwkerk: *Voci, voci pro zobcovou flétnu sólo*
(1994) 10'

Einojuhani Rautavaara: *Pelimannit pro smyčce* (1957/1972) 7'

I. Närböläisten Braa Speli (Viszlát viszlát, Pomposo e rustico) —

II. Kopsin Jonas (Con malinconica) — IV. Klockar Samuel

Dikström (Samuel Dikström órák, Con bravura) — V. Pirun Polska

(Con malinconica) — VI. Hyypt (Ugrások, Burlesco)

Gordon Jacob: *Suita pro zobcovou flétnu a smyčce* (1957) 22'

Prelude — English Dance — Lament — Burlesca alla rumba —

Pavane — Introduction and cadenza — Tarantella

OBSAZENÍ

Michaela Koudelková — flétna
Dominika Kvardová — harfa
diriguje Gabriela Tardonová

Ensemble Opera Diversa

I. housle

Barbara Tolarová

(koncertní mistr)

Jan Bělohávek

Kristýna Jungová

Antonina Tyshko

Lukáš Mik

Matěj Koupa

II. housle

Zuzana Křivá

Veronika Kovandová

Hana Bílková

Jana Smejkalová

Lucie Skopalová

violy

David Křivský

Eliška Bařáková

Michal Uhřiček

violoncella

Iva Wiesnerová

Eva Cahlová

kontrabasy

Anežka Moravčíková

Miloslav Raisigl

produkce

Lukáš Baumann, Jiří Čevela,

Eva Křížková, Lubor Pokluda,

Lenka Zlámalová

text

Eva Křížková

dramaturg a umělecký vedoucí

Vladimír Maňas

grafika

Jakub Rejlek

K PROGRAMU

Podzemní diversní koncert konfrontuje tři barevné skladby s koncertní zobcovou flétnou a tři skladby pro smyčce, jejichž společným jmenovatelem je určitý retrospektivní princip, snad i nostalgie. S premiérou skladby Petry Čtveráčkové *Quasi lontano*.

Henryk Górecki (1933, Czernica — 2010, Katowice) vystudoval skladbu u Boleslawa Szabelského na Hudební akademii v Katovicích. V roce 1960 zde absolvoval s vyznamenáním a v roce 1975 byl jmenován profesorem skladby, později i rektorem. Byl považován za zakladatele a za vůdčí osobnost polské avantgardy v době postalinského kulturního tání. Jeho Webernem ovlivněné seriální dílo se v 50. a 60. letech hlásilo k disonantnímu modernismu a těžilo ze vzorů jako byli Luigi Nono, Krzysztof Penderecki nebo Karlheinz Stockhausen. V polovině šedesátých let se náhle odklonil od své počáteční kariéry radikálního modernisty a začal komponovat díla s čistou melodií a tradiční, dokonce jednoduchou harmonií, v nichž se motivy nebo fráze mnohokrát opakují. Tato Góreckého hudba je spojována s duchovním minimalismem (vedle Arvo Pärta nebo Johna Tavenera) a v jeho duchu vzniklo také Góreckého nejslavnější dílo — *Symfonie č. 3* známá také jako *Symfonie smutných písní* (Dawn Upshaw soprán, nahráno 1993). Skladba dosáhla bezprecedentního úspěchu na mezinárodním trhu s rekordy, které překonaly popularitu dosud dosaženou pouze v oblasti zábavní hudby. Od té doby se dílo Henryka Góreckého těší velkému zájmu po celém světě.

Trzy utwory w dawnym stylu (*Tři kusy ve starém stylu*) byly vytvořeny v roce 1963 v reakci na přátelské obvinění ze strany tehdejšího ředitele Polského vydavatelství hudby Tadeusse Ochlewského, který uvedl, že Góreckého skladby postrádají melodie. Práce na nové skladbě trvala od 28. listopadu do 23. prosince 1963 a její premiéra se konala 30. dubna 1964 ve Varšavě. Provedení díla bylo jakousi senzací — v díle mladého skladatele, který se již osvědčil jako deklarovaný zastánce avantgardy, se najednou objevily tři miniatury, charakterizované velmi silným odkazem na styl renesanční hudby. Górecki později

vzpomíná, že pro něj byly jistým protijedem, pokusem překročit tehdy vzkvétající estetiku sonorismu a post-serialismu. Tři jednotlivé části desetiminutového díla jsou odlišeny tempem a charakterem.

Sir **Andrzej Panufnik** (1914, Varšava — 1991, Twickenham, Londýn) byl polský hudební skladatel a dirigent. Je jedním z nejvýznamnějších polských skladatelů a jako dirigent byl nápomocný při obnově Varšavské filharmonie po druhé světové válce. Narodil se ve Varšavě a na tamní konzervatoři studoval kompozici a dirigování. Záslouhou svědomité práce dokončil studia za výjimečně krátký čas a absolvoval s vyznamenáním v roce 1936. V následujícím roce odjel do Vídně studovat dirigování u Felixe Weingartnera, seznámil se zde také s podněty druhé vídeňské školy. Krátce po Anschlussu se vrátil zpět do Polska, kde byl společensky a umělecky činný během okupace Varšavy. Z doby okupování říšskými vojsky pochází skladby *Tragic Overture* nebo píseň *Warszawskie dzieci*, oblíbená mezi účastníky odboje. Během Varšavského povstání v roce 1944 přišel skladatel o většinu svých rukopisů, včetně prvních dvou symfonií. Část jeho tvorby je věnovaná obětem druhé světové války: *Katyní Epitaph* (1967), *Universal Prayer* (1968) a *Sinfonia Sacra* (1963), která skladateli svým vítězstvím na soutěži v Monaku otevřela dveře k mezinárodnímu uznání.

Po dlouhodobém a vzrůstajícím tlaku ze strany vládnoucích režimu odešel Panufnik roku 1954 do Velké Británie, kde získal politický azyl a v domovském Polsku se stal nežádoucí osobou až do sedmdesátých let. V roce 1957 začal působit jako řídící dirigent City of Birmingham Symphony Orchestra, po dvou letech však post opustil a zasvětil všechn svůj čas hudební skladbě. Usadil se roku 1963 v Twickenhamu v jihozápadním Londýně, kde žil až do své smrti a vytvořil zde podstatnou část svého díla, které se těšilo velkému zájmu významných orchestrů a interpretů. Jeho tvorba se vyznačuje zvláštní směsicí prostých elementů a propracovaných, jemně složitých textur.

Landscape je skladbou dokončenou ve Velké Británii v roce 1965, premiéru skladby v Twickenhamu řídil v témže roce sám skladatel. Autor o skladbě píše: „Je to pokus o hudební zachycení krajiny v mých

představách, takové, jakou jsem vídával v hrabství Suffolk nebo jakou si pamatuji z Polska — širá, melancholická krajina, kde vzdálený mizící horizont dává pocítit prostor a navozuje volné rozjímání. V hudební textuře slyšíme ozvěnu Polska. Dílo je složeno ze tří částí — první a druhá se vzájemně zrcadlí, jako když pozorujeme tutéž krajinu, ale z opačné perspektivy. Ve třetí části můžeme zahlédnout těžké mraky srocující se nízko nad zemí. V posledních taktech této krátké mezihry (*interlude*) pro smyčce si můžeme představit, že pozorujeme jeden bod na postupně mizícím horizontu, dokud se nám zcela neztratí z dohledu.“ (*volně přeloženo*)

Petra Čtveráčková (*1991, Znojmo) vystudovala skladbu na Konzervatoři Brno ve třídě Radomíra Ištvana. V podzimním semestru 2018/2019 studovala v rámci programu Erasmus+ ve skladatelské třídě Sidneyho Corbetta na Staatliche Hochschule für Musik und Darstellende Kunst Mannheim. V současné době dokončuje magisterské studium hudební vědy na Masarykově univerzitě v Brně. Ve skladbě se zaměřuje převážně na komorní tvorbu a tvorbu pro děti, v muzikologické činnosti na hudbu 20. století a hudbu soudobou.

„Podnět k napsání této skladby vzešel od flétnistky Michaely Koudelkové. Vznikala převážně během mých studií v Mannheimu a po návratu domů. K názvu *Quasi lontano* (z italštiny volně přeloženo jako *Zdánlivě daleko*) mě inspirovala klavírní skladba Leoše Janáčka *Frýdecká Panna Maria*, kde je slovo *da lontano* (z dálky) užito ve výrazovém označení. V mé skladbě můžeme *quasi lontano* chápat jako vyjádření blízkosti vzdáleného a naopak. Důležitý je zde prvek ozvěny (rezonance), sólové nástroje se střídají v úloze vypravěče a smyčce zastávají spíše barevnou funkci. Skladbu věnuji památce svojí babičky Heleny.“ (*Petra Čtveráčková*)

Willem Wander van Nieuwkerk (*1955, Amsterdam) je nizozemský hudební skladatel. Během studií na Utrechtské univerzitě se specializoval na hudbu 20. století a hudební psychologii, brzy se však plně oddal komponování. Jeho první vyspělá kompozice těží z prvků punku,

reggae, nové hudby i experimentální popové hudby. V tvorbě se inspirovuje historickými melodiemi; roce 2015 zkomponoval na objednávku Škampova kvarteta smyčcový kvartet *Moravian Souls* (*Moravské duše*), v němž využívá motivy převzaté z duchovních písní Moravských bratří, včetně husitské písně, již později opatřil textem (v Nizozemí pobývajícím) Jan Amos Komenský.

Na Amsterdamské konzervatoři vyučuje hudbu 20. století a novou hudbu. Zabývá se také vztahem absolutní hudby, divadla a vizuálního umění. V posledních letech se ve svém komorním díle soustředí na hledání „nové vážné hudby“, která by kombinovala současné rytmy a výraz s lyrismem klasicko-romantických forem.

Skladba pro sólovou flétnu *Voci, voci* z roku 1994 patří do souboru asi dvou desítek Nieuwkerkových kompozic pro zobcovou flétnu, z nichž mnohé byly napsány pro renesanční repliky tohoto nástroje. Volně plynoucí fantazijní dílo bez konkrétní formy je virtuosní přehlídkou extrémních poloh nástroje (střídaných v rychlém sledu) i hracích technik (dvojhlas). Mnohoznačný i zvukomalebný název nechává vykreslanou hudební krajinu otevřenou představitosti. Skladbou prochází příznačný přerývaný rytmus a neutuchající rychlé tempo.

Einojuhani Rautavaara (1928, Helsinky — 2016, tamtéž) bývá považován za nejvýznamnějšího finského hudebního skladatele po Jeanu Sibeliovi. Vystudoval muzikologii na Helsinské univerzitě a kompozici na Sibeliově akademii v Helsinkách u Aarre Merikanta. Od roku 1955 pokračoval ve studiu na proslulé newyorské Juilliard School (na doporučení samotného Jeana Sibelia) a setkal se zde se skladateli Vincentem Persichettim, Rogerem Sessionsem a Aaronem Coplandem. Do roku 1990 působil na Sibeliově akademii v Helsinkách jako profesor skladby.

Ve své rané tvorbě Rautavaara využíval vedle dodekafonie také seriální techniku, aniž by se zcela vyhnul vlivu hudebního romantismu. Například 3. *symfonie* bývá považována za první finskou seriální skladbu, zároveň je ale počtem Brucknerovi a v obsazení nalezneme Wagnerovy tuby. Rautavaarova zralá tvorba bývá

řazena k neoromantismu či mysticismu. Za zmínku stojí například celá řada „andělských“ kompozic – 7. *symfonie „Angel of Light“* (1994), *Angel of Dusk* (1980) a další. Vedle komorní tvorby se nevyhýbal ani rozsáhlým vokálním a instrumentálním kompozicím. K dílům, která se dočkala mezinárodního uznání, patří *Cantus Arcticus* (1972), skladba pro orchestr a ptačí zpěv na magnetofonové páse, a především devět Rautavaarových oper, které komponoval často na vlastní libreto nebo se nechával inspirovat karelo-finským národním eposem Kalevala.

Skladba *Pelimannit* (původně *The Fiddlers*, v překladu *Šumaři*) vznikla v roce 1952 jako první Rautavaarův opus, původně zkomponovaný jako klavírní suita. Třiadvacetiletý klavírista Rautavaara napsal toto dílo v duchu Bartóka a Stravinského a v roce 1972, s výjimkou třetí věty *Jacob Kõnni*, ho upravil pro smyčcový orchestr. Jednotlivé věty jsou volně fantazie založené na lidových melodiích, které v 18. století zapsal „šumař“ Samuel Rinta-Nikkola. Dle skladatele znázorňují jednotlivé části procesí slavných šumařů z Närbö (*Närböläisten Braa Speli*), podivná světla severské svatojánské noci (*Kopsin Jonas*), o samotě improvizujícího vesnického varhaníka (*Klockar Samuel Dikströmi*), ďábla, co naslouchá záhadným finským lesům (*Pirun Polska*), a rozjařené vesničany ve víru tance (*Hyypt*).

Gordon Jacob (1895, Londýn — 1984, Saffron Walden) byl anglický skladatel a učitel hudby. Při studiích na londýnské Royal College of Music se setkal s Charlesem Stanfordem, Herbertem Howellsem nebo Ralphem Vaughan Williamsem. Na škole působil jako profesor až do odchodu do penze v roce 1966. K jeho žákům zde patřili Malcolm Arnold, Imogen Holst, Joseph Horowitz, Elizabeth Maconchy nebo Bernard Stevens. V Londýně obdržel v roce 1935 doktorát (*The Doctor of Music*) a roku 1968 mu byl udělen Řád Britského impéria. Gordon Jacob je autorem čtyř uznávaných učebnic: *Orchestrální technika* (1931), *Jak číst partituru* (1944), *Skladatel a jeho dílo* (1955) a *Základy orchestrace* (1962).

Za svou šedesátiletou a velmi plodnou skladatelskou činností vytvořil na 700 původních skladeb a aranží již existující hudby, mezi

něž patří 16 koncertů pro sólové nástroje, 2 symfonie, balet nebo také sborová díla. Především v padesátých letech byl Jacob ve Velké Británii respektovanou osobností; komponoval hudbu pro Festival of Britain (1951) i ku příležitosti korunovace královny Alžběty II. (1953). Jeho dílo, jako mnoha dalších spíše tradičních skladatelů, zastínil v šedesátých letech nástup avantgardy. Jacobova hudba nese vlivy francouzské a ruské tvorby raného dvacátého století, je pro ni příznačná jasnost struktury a citlivá instrumentace.

Suita pro zobcovou flétnu a smyčce vznikla v roce 1957 z podnětu Carla Dolmetsche — nejspíše prvního virtuosa 20. století na zobcovou flétnu, jejíž renesance vrcholila ve třicátých letech. V této skladbě dokázal skladatel své velké porozumění pro možnosti jednotlivých sólových nástrojů a s flétnou v ní zachází již jako s běžným nástrojem, nikoli jako s muzejním exponátem. Spolupráce dvou umělců pokračovala v šedesátých letech (*Variace pro zobcovou flétnu a cembalo nebo klavír*, 1962) a Dolmetsch dále premiéroval další Jacobova díla (*A Consort of Recorders* 1972, *Trifles pro zobcovou flétnu housle, violoncello a cembalo* 1971). Skladba nyní patří ke stálému repertoáru pro zobcovou flétnu. Struktura *Suity* odkazuje na formu suity barokní, složená z po sobě jdoucích tanců v kontrastním tempu.

INTERPRETI

Michaela Koudelková vystudovala hru na zobcovou flétnu na Akademii Muzycznej w Krakowie ve třídě Petera Holtslaga a Erika Bosgraafa. Je také absolventkou Gymnázia v Boskovicích a Konzervatoře Brno. V současné době pokračuje v doktorandských studiích na Janáčkově akademii múzických umění v Brně pod vedením Barbary Marie Willi. V červnu 2018 se představila ve finále Kaleidoscope Vocal and Instrumental Competition v Santa Monice (USA), kde byla vybrána mezi 6 finalistů z celkem 2000 účastníků z 88 zemí světa.

Spolupracovala se soubory Musica Aeterna, Capella Cracoviensis, Ensemble Opera Diversa, Moravský komorní orchestr, Janáčkova filharmonie Ostrava, Filharmonie Hradec Králové, Czech Ensemble Baroque, Orkiestra Barokowa Akademii Muzycznej w Krakowie, La Tempesta nebo Sine Nomine Ensemble. Je spoluzakladatelkou souboru Ensemble Musica Armonia a česko-polského barokního uskupení Il Giorno Felice, se kterým se představila ve finále York Early Music International Young Artists Competition 2015 ve Velké Británii.

Zúčastnila se úspěšně několika soutěží (Prague Junior Note a další). Je trojnásobnou laureátkou interpretační soutěže v rámci Letní školy barokní hudby v Kelči a v Holešově (2009, 2010, 2012). V roce 2011 se zúčastnila mezinárodní soutěže Pro Bohemia Ostrava, kde získala 1. místo, titul Laureáta a Absolutního vítěze. V roce 2012 získala 1. místo a celkové vítězství v oboru hra na zobcovou flétnu

v celostátní soutěži konzervatoří. V roce 2014 zvítězila v přehrávkách o sólový výstup s Janáčkovou filharmonií Ostrava. V roce 2016 získala s Ensemble Nomen Nescio 2. místo a speciální cenu polského radia Merkur na soutěži komorních ansámbľů v Poznani.

Michaela Koudelková se věnuje především interpretaci staré hudby a hraje na kopie dobových nástrojů. Od roku 2016 se aktivně věnuje také pedagogické činnosti, vyučuje hru na zobcovou flétnu na Konzervatoři Brno a v rámci doktorandského studia vyučuje barokní a klasicistní komorní hru na Janáčkově akademii múzických umění v Brně.

(převzato z www.michelakoudelkova.com, kráceno)

Dominika Kvardová vystudovala brněnskou konzervatoř ve třídě MgA. Alžběty Horské. Od druhého ročníku hrála v Symfonickém orchestru Konzervatoře Brno. Během svého studia se účastnila harfových soutěží: Mezinárodní harfová soutěž prof. Karla Patrase (2015), kde získala čestné uznání, a soutěže Pražská harfa (2017), kde získala třetí místo. V roce 2017 byla vybrána jako jedna z nejlepších studentek brněnské konzervatoře, aby účinkovala na koncertu v Senátu České republiky. Svá studia na konzervatoři zakončila v dubnu 2019 Mozartovým

Koncertem pro flétnu, harfu a orchestr. Ve školním roce 2017—2018 přešla studium na konzervatoři kvůli studiu v Japonsku, kde působila v orchestru Ritsumeikan University. Nyní studuje Japonská studia v rámci magisterského programu na Univerzitě Karlově.

Dirigentka **Gabriela Tardonová** (rozená Piszkaliková) pochází z Karviné. V pěti letech se stala členkou výběrového souboru Permoník. V roce 1998 promovala na Pedagogické fakultě Ostravské univerzity v oboru sbormistrovství a poté vystudovala dirigování na Janáčkově akademii múzických umění v Brně ve třídě Rostislava Hališky a Lubomíra Mátle. V roce 2002 se zúčastnila soutěžních dirigentských kurzů v Ostravě pod vedením Zsolta Nagye a stala se jejich vítězkou. V letech 2003—2004 studovala v rakouském Grazu na Universität für Musik und darstellende Kunst v dirigentské třídě Martina Siegharta.

V rámci tohoto stipendijního pobytu byla vybrána k aktivní účasti na mezinárodním festivalu International Week konaném v Grazu, kde spolupracovala s univerzitním symfonickým orchestrem. Do velké míry se zaměřuje především na uvádění soudobé operní tvorby (*Žirafi opera* Markéty Dvořákové, *MrTvá* Markéty Dvořákové a Ivo Medka, opery Josefa Berga). Spolu s Tomášem Krejčím působí jako dirigentka orchestru Mladí brněnští symfonikové.

Od roku 2006 pravidelně spolupracuje se souborem Ensemble Opera Diversa, s nímž vedle koncertních projektů uvedla v premiéře opery dua Pavel Drábek a Ondřej Kyas *Dýňový démon ve vegetariánské restauraci* (2010), *Ponava (Zmizelé řeky)* (2013) a *Čaroděj a jeho sluha* (2016). V posledních třech letech působí jako hlavní dirigentka Ensemble Opera Diversa i v orchestrálních projektech. Pod jejím vedením získal ansámbl velmi kompaktní zvuk. Ačkoli orchestr nemá z principu stále zaměstnance, okruh jeho členů se postupně proměňuje ve výtečně

sehraný soubor, který se s energií pouští i do méně obvyklých zákoutí hudebního repertoáru 20. a 21. století.

Ensemble Opera Diversa je nezávislý soubor profesionálních hudebníků a zpěváků, kteří se soustředí na objevné hudební a divadelní programy. Vedle klasické tvorby je jádrem činnosti původní komorní hudba a opery z dílny Ondřeje Kyase a Pavla Drábka. Od počátků (1999) se ze souboru vyvinula hudební společnost, která uskutečňuje kolem dvaceti vystoupení a představení ročně. Na svém kontě má sedm celovečerních oper, dvě desítky autorských minioper, desítku původních orchestrálních skladeb a velké množství klasického repertoáru.

Komorní orchestr vznikl v roce 2005, od počátku jej vede **Jan Bělohávek**. Ensemble Opera Diversa uvádí ve vlastní produkci obvykle tři až pět tematických koncertních projektů. Jednotlivé programy propojují tvorbu 20. století se skladbami soudobými, především díly kmenového autora Ensemble Opera Diversa Ondřeje Kyase a spřízněných autorů. Ve smyslu hledání a formulace vlastní poetiky soubor usiluje o vytváření posluchačsky objevných programů — nepřináší banální nebo notoricky známé kusy, vyhýbá se ale i úzkému vřazení do proudu soudobé vážné hudby. Svou dramaturgií i interpretačním nasazením usiluje o dialog s otevřeným posluchačem.

NEJBLIŽŠÍ KONCERTY A PŘEDSTAVENÍ ENSEMBLE OPERA DIVERSA

4. listopadu 2019, 20.00, kostel J. A. Komenského (Červený kostel), Brno
Missa Super Undique flammatis Jacoba Handla Galla

Na koncertu v rámci 54. mezinárodního hudebněvědného kolokvia Brno zazní kompletní ordinarium Jacoba Handla Galla, využívající jako předlohu autorovo moteto k počtě tehdy nově zvoleného olomouckého biskupa Stanislava Pavlovského. Renesanční polyfonii a intrády doplní chorální zpěvy z graduálu svatojacobské farnosti v Brně (1493).

účinkují Ensemble Versus a Capella Ornamentata

19. listopadu 2019, 19.00, BURANTEATR, Sokolský stadion, Brno
Grobiáni

První repríza cyklu tří autorských minioper. Libretisté Pavel Drábek a Vendula Borůvková ve svých poetických textech představují drsný humor pouličního středověkého divadla do komediálně laděných situací, v nichž na malém prostoru vynikají charaktery vybraných podfukářů.

hrají Jana Vondrů, Marie Zichová, Aleš Janiga, Pavel Slivka
režie Lukáš Kopecký

12. prosince 2019, 19.00, Reduta (Divadelní sál), Zelný trh, Brno
Jsem kněžna bláznů

Komorní opera o Boženě Němcové skladatelky Lenky Noty. Libreto na základě spisovatelčiny korespondence, básní Františka Halase, Vladimíra Holana a Františka Pavlíčka napsala dokumentaristka Olga Sommerová.

hrají Jarmila Balážová, Lukáš Rieger, Aneta Podracká Bendová, Pavla Radostová, Aleš Janiga, Martin Javorský
režie Kristiana Belcredi
diriguje Gabriela Tardonová

22. prosince 2019, 19.00, Evangelický kostel, Boskovice
Adventní koncert

Skladby *Magnificat* pro komorní sbor a smyčcový orchestr (2012) a *Introitus* pro smyčce (2013) Ondřeje Kyase a *Jesus' Blood Never Failed Me Yet* (1971), minimalistická kompozice anglického jazzového kontrabassisty Gavina Bryarse. Doplněno o sborové skladby Henrika Odegaarda, Maurice Duruflého a Arvo Pärta.

účinkují Ensemble Opera Diversa a Ensemble Versus

Koncert se uskutečňuje za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR a statutárního města Brna.
Podpořte nás, číslo účtu 205149060/0300. Děkujeme!
www.operadiversa.cz